

Hồi 35

Đồi Ẩn Trên Đỉnh Núi

Hai người khinh công đã đạt tới cảnh giới cho nên quần hùng chỉ biết há hốc miệng đứng nhìn!

Hoàng Bào Lão Nhân phóng đi trước chiếm được thượng phong, lão phóng lên đỉnh núi phía đông, khom người chộp lấy miếng vải màu vàng, trong khi đó Tần Lãm Phong vẫn còn cách đỉnh núi phía tây khoảng năm trượng.

Chính vào lúc Hoàng Bào Lão Nhân quay đầu phóng về, Tần Lãm Phong liền thi triển chiêu Nhất Hạc Xung Thiên lướt lên đỉnh núi, xuất thủ như điện chộp lấy ấn phù chưởng môn, chân điểm nhẹ mặt đất, búng mình ngược trở lại, thân pháp chàng ảo diệu phi thường.

Trong lúc thân hình chàng chưa đáp xuống đất, cái lộn vừa rồi đã bắn người đi xa đến mấy chục trượng bỏ rơi Hoàng Bào Lão Nhân lại sau lưng cách chàng khoảng hai trượng!

Hoàng Bào Lão Nhân hoảng sợ, vội vận hết mười thành công lực vào cước bộ, gia tăng khinh tốc...

Nhưng lực bất tòng tâm, khi Tần Lãm Phong về đến chỗ cũ, Hoàng Bào Lão Nhân vẫn còn cách xa mười trượng!

Lát sau Hoàng Bào Lão Nhân mặt đỏ như gấc hơi thở hỗn hển, vừa về đến đã vội dừng lại thở dốc.

Tần Lãm Phong lên tiếng:

- Tại hạ may mắn hơn được vài bước xin tiền bối mau nói ra Tổng Đàn Ngũ Âm Giáo ở đâu?

Hoàng Bào Lão Nhân hồ thẹn đáp:

- Xu tiểu tử ngươi đừng cho rằng quá dễ dàng.

Tần Lãm Phong nghe xong lộ khí xung thiên quát lớn:

- Sao tiền bối muốn nuốt lời.

- Không phải lão phu muốn nuốt lời, chúng ta giải quyết xong việc chính, rồi hẵng tính đến chuyện này!

Hoàng Bào Lão Nhân dứt lời ngửa mặt lên trời cười lớn, rồi thuận tay đưa cái bọc màu vàng cho một lão già mặc hoàng bào đứng sau lưng, rồi thò tay vào bọc móc ra một vật đưa lên...

Tần Lâm Phong thấy vật này thất kinh biến sắc mặt!

Vốn là vật trong tay Hoàng Bào Lão Nhân mới thật là ấn phù chương môn Thái Cực Phái.

Chàng vội mở cái bọc màu vàng ra xem. Ồi chà! Đã trúng phải gian kế, trong bọc là một cục đá xanh!

Tần Lâm Phong lửa giận xung thiên vút hòn đá ra xa, quát lớn:

- Không ngờ lão quỷ ngươi lại dùng thủ đoạn này để gạt ta...

Hoàng Bào Lão Nhân mỉm cười gian trá đáp:

- Bình tất đối trá...

Lão chưa dứt lời ngửa mặt lên trời cười đắc thắng rồi lại đắc ý nói:

- Xú tiểu tử! Khà!... Hôm nay dùng cục đá để đổi lấy nó, ấn phù chương môn Thái Cực Phái lại ở trong tay ta... Trừ phi ngươi tự nhận là kẻ nghịch đồ, nếu không hôm nay khó mà thoát khỏi tay lão phu, lão phu đã lập được công lớn cho bốn giáo. Khà! Khà! Khà!

Tần Lâm Phong trợn mắt muốn nổ mắt, trên đầu bốc khói!

Hoàng Y Thiểu Nữ và mọi người tức giận không kém, duy có Phích Lịch Hải Đường lại không chút động tĩnh, chỉ mỉm cười không nói:

Qua một khắc Hoàng Bào Lão Nhân dứt cười, mặt lộ sắc khí, nhõn tuyến xạ về phía chàng, lại dùng ấn phù Thái Cực Phái bức chàng tự vẫn.

Phích Lịch Hải Đường lúc này từ từ bước ra, bước đến chỗ hai người, quay mặt về phía Hoàng Bào Lão Nhân bình thản nói:

- Lão quỷ, ngươi cười con khỉ gì.

Hoàng Bào Lão Nhân biến sắc nói:

- Nha đầu, ngươi dám vô lễ!

Phích Lịch Hải Đường giả như không nghe, hỏi tiếp:

- Người có biết cái gì kêu là sướng quá hóa khổ không?
- Câu nói này có nghĩa gì?
- Nghĩa gì! Người không biết người vui mừng quá sớm hay sao?
- Lão phu toàn thắng, lẽ nào không được vui mừng?
- Không được.
- Theo người nói, lão phu chừng nào mới được vui mừng!
- Sau khi xem kỹ Huyền Đàn Ấn!

Hoàng Bào Lão Nhân nghe đến đây, giật mình biến sắc mặt, giật vội cái bọc màu vàng trong tay của lão già mặc Hoàng Bào hấp tấp mở ra xem...

Bên trong là một miếng kim khí vuông vắn, ánh bạc sáng lóa chính là Huyền Đàn Ấn.

Hoàng Bào Lão Nhân càng đặc ý, đưa lên cho Phích Lịch Hải Đường xem rồi nói:

- Người coi đi, đây không phải là Huyền Đàn Ấn hay sao! Khà! Khà! Khà!

Phích Lịch Hải Đường thấy cảnh tượng như vậy, trợn mắt kinh ngạc mười phần!

Nàng bất chợt thò tay vào trong bọc lần tìm, đụng phải một vật, bất chợt kinh ngạc nghĩ thầm:

- Quái! Ta rõ ràng đặt một cục sắt thế vào trong đó, sao đột nhiên lại biến thành Huyền Đàn Ấn ánh bạc chói lọi?... Huyền Đàn Ấn thật vẫn còn ở trong mình của ta...

Nàng nghĩ xong định móc Huyền Đàn Ấn ra xem.

Bất chợt không trung vang lên một âm thanh nghe rất quen thuộc.

- Hồng bào lão quỷ đừng đặc ý vội. Huyền Đàn Ấn trong tay người là đồ giả đó, đồ thật đang ở chỗ La Hán đây!

Thanh âm vừa dứt, trên đỉnh ngọn núi phía Đông bỗng có một bóng người lướt xuống, nhìn kỹ chính là Thần Châu Đệ Tam Tuyết Xú Hóa Tử.

Lão Hóa Tử vừa đến nơi, thò tay vào trong người móc ra một cái bọc màu vàng, hấp tấp mở ra, không kịp nhìn đó là vật gì vội đưa lên nghiêm giọng nói:

- Huyền Đàn Ấn giá lâm, đệ tử Ngũ Âm Giáo còn không mau tham kiến!

Đám người Ngũ Âm Giáo trong lòng bất giác thất kinh, nhưng khi nhìn rõ cái vật trong tay Xú Hóa tử, liền phá lên cười.

- Xú Hóa tử, lão gia ta thật xấu hổ giùm ngươi, mau ném nó đi!

Xã Đạo nói xong đưa tay cướp lấy cái bọc màu vàng của Xú Hóa Tử, vút vội đi!

Lão Hóa Tử lúc này mới nhìn kỹ, thì ra là một cục sắt bể!

Lão kinh ngạc quay về phía Phích Lịch Hải Đường hỏi:

- Lâm cô nương sao lại có chuyện này?

Phích Lịch Hải Đường mỉm cười đáp:

- Khi chưa đổi ấn tiện nữ đã biết chúng có gian tế, cho nên mới bọc cục sắt này làm giả Huyền Đàn Ấn, đặt trên đỉnh ngọn núi phía đông, làm thế nào nó lại lọt vào tay tiện bối?

Lão Hóa Tử nghe đến đây ấp úng cười đáp:

- Lão phu cũng sớm biết chúng có ý này, cho nên lúc ở trong trấn, đã đặt làm một cái. Khi ta ẩn thân trên núi, tất cả sự việc diễn ra đều không lọt khỏi con mắt lão phu, lại thấy Xú quỷ quá thật thà, sợ bị mắc lừa bọn chúng, cho nên lúc cô nương đặt cái bọc trên đỉnh núi, lão phu cứ ngỡ đó là ấn thật cho nên mới dùng thủ đoạn tráo đổi ấn. Lúc ta lấy xong liền bỏ vào bọc, không kịp coi kỹ lại, không ngờ lại đổi nhầm một cục sắt bể, Lão Hóa tử ta thật là khờ khạo!

Lão Hóa Tử vừa dứt lời mọi người mới tỉnh ngộ!

Hoàng Y Thiếu Nữ sung sướng, không ngừng khen ngợi Hóa tử

- Thúc thúc và Lâm tỷ tỷ thông minh!

Tần Lâm Phong thấy cảnh tượng này cũng bình tâm trở lại.

Lúc này, Hoàng Bào Lão Nhân sau khi nghe xong lời của Lão Hóa Tử, biết rõ hư thực đã vút cái ấn giả đi rồi!

Chỉ thấy lão mắt lộ hung quang tức giận quán lớn:

- Phích Lịch Hải Đường, con tiện nhân phản giáo kia, ngươi dám dùng thủ đoạn này để đối phó lão phu!

Hoàng Y Thiếu Nữ lên tiếng châm chọc:

- Cái này kêu là có qua có lại đây mà.

- Câm miệng, ai nói chuyện với con tiện tỳ nhà ngươi!

Hoàng Bào Lão Nhân thóa mạ xong, lại quay về phía Tần Lâm Phong quát lớn:

- Xú quỷ, nếu như ngươi không sớm trao trả Huyền Đàn Ấn, các ngươi khó lòng mà ra khỏi đây.

- Hừ! Nếu lão quỷ ngươi không giao trả tín phù của bốn môn nhưng lời vừa rồi là ngươi nói giùm ta đó!

- Như vậy ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không?

- Ta cũng đang muốn thấy đấy!

- Được! Các ngươi nhìn kìa...

- Hoàng Bào Lão Nhân chưa dứt lời, đưa tay chỉ một vòng...

- Tần Lãm Phong đưa mắt nhìn khắp xung quanh, bóng người chập chùng, ước khoảng ngàn tên toàn là đệ tử Ngũ Âm Giáo, chia làm bốn hướng, đang tiến về chỗ của bọn họ.

Những tên cầm đầu đều là oan gia của chàng!

- Mé đông là Ngọc Diện La Sát Ôn Tử Kỳ!

- Mé nam là Thân Lôu Ma Cơ Cứu Hoa Nương!

- Mé tây là Đại Mạc Nhị thoa Phương Vân!

- Mé bắc là Đại Mạc Tam thoa Phương Lan!

Bất Đảo Ông Cử Thầm đi ở trung lương dẫn theo một trăm đệ tử Ngũ Âm Giáo, vòng vây một lúc khép chặt!

Tần Lãm Phong vốn hào khí hơn người không chút để ý đến trận thế trước mắt!

Chỉ thấy chàng ngựa mặt lên trời cười lớn, thanh âm như sấm nổ chớp giạt, chàng cười xong lên tiếng:

- Tại hạ vốn không muốn gây nhiều sát kiếp, nhưng tình thế bức bách, không giết người cũng không xong!

Chàng dứt lời, xạ một hồng nhỡn tuyến về phía Hoàng Bào Lão Nhân, khiến lão bất giác rùng mình!

Tần Lãm Phong lúc này nghiêm sắc mặt hỏi:

- Lão quỷ ngươi có phải định lấy số đông thắng ít?

- Lão phu cũng có ý này!

- Tần Lãm Phong gật đầu nói tiếp:

- Đã là như vậy, tại hạ đành phải ra tay, nhưng có một chuyện.
- Nói mau.
- Ngươi hãy ra lệnh cho những đệ tử từ Áo Lam trở xuống đứng qua một bên!
- Như vậy là có ý gì?
- Tại hạ vốn có lòng nhân từ không muốn ra tay giết họ.
- Ngươi nói có quá đáng không?
- Không tin cứ thử biết!

Hoàng Bào Lão Nhân hừ một tiếng quay đầu về phía đám đệ tử mặc Bạch Bào nói:

- Trong số các ngươi hãy chọn ra tám tên, vì công tử đây muốn chỉ giáo các ngươi!

Lão vừa dứt lời đã có tám tên mặc Bạch Bào bước ra, trợn mắt nhìn Tần Lâm Phong chưa kịp mở miệng đã ra tay tấn công!

Tần Lâm Phong nghĩ thầm nếu không ra oai, khó mà uy hiếp được chúng!

Chàng nghĩ đến đây, tám tên đã tiến đến gần cách chàng khoảng vài thước.

Tần Lâm Phong ngậm vận công lực, quét ra một chiêu Đại Địa Chấn Dững là chiêu uy mãnh nhất trong Chân Thiên chương...

- "Bùng" Một tiếng chấn động mặt đất!

Tám bóng trắng như điều đứt dây bắn ra ngoài một trượng, phun máu có vòi, ngã lăn ra đất chết tốt.

Hoàng Bào Lão Nhân trông thấy cảnh tượng này thất kinh biến sắc mặt!

Bởi vì lão nghĩ đám đệ tử Bạch Bào, voi thân phận Đà chủ, cũng là cao thủ hạng hai hạng ba trên giang hồ, tuy rằng công lực yếu kém nhưng hợp lực của ba tên cũng có thể đấu được khoảng mười chiêu, không ngờ đối phương chỉ với một chương, đã khiến tám tên đi châu Diêm Vương, công lực kinh hồn vậy, há không khiến hấn hoảng sợ!

Hoàng Bào Lão Nhân đứng sững một lúc biết đối phương không có ý khoe khoang, đệ tử dù có nhiều cũng chỉ chết uống mà thôi không bằng giữ thanh danh của bốn giáo thì hơn.

Lão nghĩ đến đây, lên tiếng truyền lệnh:

- Những đệ tử cấp dưới Đà chủ tạm thời đứng qua một bên, chưa có lệnh của bốn tọa không được vọng động, kẻ nào chống lại, chiêu theo giáo quy mà trừng phạt!

Lão vừa dứt lời đã thấy một đám đệ tử lùi lại phía sau, trong tay lăm lăm binh khí đứng bên ngoài lược trận.

Thân Lâu Ma Cơ, Ngọc Diện La Sát, Bất Đảo Ông Cửu Thấm, Nhị Thoa Phương Vân, Tam Thoa Phương Lan, Hoàng Bào Lão Nhân cùng với năm lão già Hoàng Bào, nhất tề phóng về phía đám người.

Tần Lãm Phong vẫn đứng yên bất động.

Hoàng Bào Lão Nhân đưa mắt nhìn tả hữu, thấy lực lượng bên mình chiếm đa số cũng yên tâm.

Hai bên lúc này liền rút binh khí, mặt đối mặt định xông vào giao đấu!

Hoàng Bào Lão Nhân liền đưa tay ra hiệu ngăn lại, rồi quay mặt về phía đám người Tần Lãm Phong nói:

- Xú tiểu tử, tình thế đã rõ ràng, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, người hãy nghĩ kỹ đi!

- Nghĩ cái gì, hãy coi chuông của Đạo Gia ta.

Xã Đạo không đợi Tần Lãm Phong mở miệng, cướp lời nói luôn, song chuông đưa ra, ngũ chỉ xòe lên, nhằm Hoàng Bào Lão Nhân quét ra ba chuông nhanh như chớp.

Hoàng Bào Lão Nhân lách người, quét lại sáu chuông, phóng tiếp ba cước.

Xã Đạo lách đông tránh tây, tuy vậy vẫn bị chuông phong của lão bức phải thối lui năm bước.

Tần Lãm Phong đưa mắt nhìn thấy Xã Đạo không phải đối thủ của Hoàng Bào Lão Nhân, vội nhảy vào vòng chiến ngăn Hoàng Bào Lão Nhân lại.

Chàng vừa ra tay, song phương đồng loạt hét lên một tiếng xông vào giao đấu.

Thân Lâu Ma Cơ trong lòng căm tức về cái chết của đồ đệ, xuất lĩnh Phương Vân, Phương Lan hợp cùng Hoàng Bào Lão Nhân tấn công Tần Lãm Phong.

Kỳ dư những tên Ngũ Âm Giáo còn lại, đều chia nhau ra để giao đấu với Tần Lãm Phong.

Ngọc Diện La Sát công lực cao nhất, cho nên Hoàng Y Thiếu Nữ thấy vậy vội phóng lên đón đầu cùng gã giao đấu. Nao Hải Kim Ngao Đồng Không cùng với Bất Đảo Ông Cửu Thấm quần lại thành một đôi.

Thần Châu Tam Tuyết, Phích Lịch Hải Đường và Châu Hồng giao đấu với năm lão mặc Hoàng Bào và mười hai tên Phân Đường chủ mặc áo lam.

Chưởng khí, kiếm ánh, ám khí bao phủ màn trời.

Hoàng Y Thiếu Nữ độc đấu với Ngọc Diện La Sát, Bảo chủ Đông Không giao đấu với Bất Đảo Ông Cửu Thấm hai cặp quả là kỳ phùng địch thủ, trong lúc nhất thời, khó mà phân thắng bại.

Thần Châu Tam Tuyết năm người giao đấu với năm lão già mặc Hoàng Bào và mười hai hán tử áo lam, tuy hơi bị thiệt thòi về số người, nhưng trong năm người, trừ Châu Hồng võ công tương đối thấp kém, còn lại bốn người đều là những cao thủ thượng thừa, quả không hổ danh trưởng bối võ lâm, cho nên vẫn duy trì được thế cuộc, công thủ lưỡng toàn.

Lại nói Tần Lâm Phong với một trăm lẻ tám đường Chấn Thiên Chưởng một mình giao đấu với hai đại ma đầu và Phương Vân, Phương Lan bốn người vẫn không chút khiếp sợ, công nhiều thủ ít.

Hoàng Bào Lão Nhân và Thân Lâu Ma Cơ phân tả hữu hai hướng hợp lực tấn công Tần Lâm Phong, Phương Vân, Phương Lan bởi vì công lực non yếu, không dám đơn chưởng giao đấu chỉ đứng bên ngoài thừa cơ tập kích cho nên cũng không phát huy được hết công lực.

Chớp mắt qua mười lăm chiêu, Tần Lâm Phong thần oai lẫm liệt, quay chiều xuất hiện tả thủ đón chưởng của Thân Lâu, hữu thủ đón tiếp chưởng của Hồng Bào, cuồng phong rít lên rợn người, hai tên ma đầu cái thế này càng đánh càng sợ, hơi thở mỗi lúc một gấp rút!

Theo công lực của Tần Lâm Phong mà nói, đã sớm có thể đánh chết Phương Vân, Phương Lan, nhưng bởi vì chàng hối hận mình lỡ tay khiến Phương Phụng phải chết cháy, do đó xuất thủ cũng có chút thương tình, Phương Vân, Phương Lan mấy lần sơ hở, chàng cũng liền dừng lại không nỡ hai sát thủ.

Lại nói Thanh Nhi thân mang Tuyết Học Cái Thế của Đông Hải Bồng Lai Đảo chưởng pháp kỳ diệu, thân pháp huyền ảo, khiến Ngọc Diện La Sát cũng khó thủ thắng.

Bên kia Bảo chủ Đông Không giao đấu với Bất Đảo Ông Cửu Thấm, Bất Đảo Ông Cửu Thấm bởi vì công lực hơi kém một bậc, nên lúc này ra tay không được lanh lẹ như trước!

Về phía đám người Thần Châu Tam Tuyết trừ Châu Hồng, công lực non yếu, nên mọi người thỉnh thoảng phải ra tay tiếp cứu.

Phích Lịch Hải Đường lúc này mặt ngọc đã lấm tằm mồ hôi!

Tần Lãm Phong vừa đánh vừa đưa mắt nhìn xung quanh, tất cả mọi cử động đều lọt vào mắt chàng!

- Xú tiểu tử, ngươi hãy đỡ một chiêu của ta!

Hoàng Bào Lão Nhân dứt lời song chưởng đưa lên kinh phong cuộn cuộn quét hơi chếch về phía sau vai trái của chàng.

Thân Lô Ma Cơ nhân cơ hội, quét về phía hạ bàn của chàng.

Phương Vân, Phương Lan cũng đồng thời lướt đến sau lưng Tần Lãm Phong, hợp lực quét về phía sau lưng chàng!

Tần Lãm Phong trong tình huống trước sau, tả, hữu đồng thọ địch, trừ khi thân hình lên cao, nếu không khéo mà tránh khỏi lưới chưởng hiểm ác này.

Nói thì chậm làm thì nhanh, trong lúc đối tượng hợp lực tấn công, Tần Lãm Phong liền hét lên một tiếng, bốc người cao hơn tám thước.

- Trả mạng ái đồ cho ta!

Thân Lô Ma Cơ cũng đã nghĩ đến Tần Lãm Phong sẽ dùng cách thức này, hai tay nắm sẵn một nắm Ngũ Độc Truy Hồn Châm.

Nhân thân hình đang lơ lửng trên không nhằm vào lưng bụng của chàng.

Phàm những kẻ luyện võ thân hình lúc đang lơ lửng trên cao, trong tình huống cấp bách như thế này, chỉ có thể ngửa người hay dùng Thiên Căn Truy đáp xuống, nhưng hai phương pháp này cũng nguy hiểm không kém, vì lúc đáp xuống đất nếu hơi chậm trễ, tuy có thể tránh khỏi nguy hiểm nơi bụng ngực, nhưng đầu sẽ là mục tiêu ám khí, còn nếu ngửa người, bởi vì Ngũ Độc Truy Hồn Châm khó tránh khỏi trúng phải độc châm, cho nên thủ pháp phóng ám khí ác độc này trừ phi là kẻ cự thù, còn lại rất ít khi dùng đến.

Nhưng Thân Lô Ma Cơ đã đoán lầm, bởi vì Tần Lãm Phong khi thân hình đang lơ lửng trên không, chợt nhìn thấy độc châm như mưa bay về phía mình, chân phải liền đạp vào mặt chân trái hét lên một tiếng, thân hình chàng lại bốc cao thêm một trượng, độc châm chỉ lướt qua dưới chân.

Kinh công cái thế này Thân Lô Ma Cơ và Hoàng Bào Lão Nhân dùng nói là thấy qua mà ngày cả nghe qua cũng chưa từng nghe, kinh ngạc mười phần đứng chôn chân trên mặt đất.

Lại nói Tần Lãm Phong lúc đang thi triển kinh công, đưa mắt nhìn ra xung quanh chợt thấy Châu Hồng đang bị một gã Lam Y Nhân dùng chỉ phong quét xuống vai phải.

Thân hình lão đảo thối lui, Lam Y Nhân liền thừa cơ hội đẩy theo truy sát!

Chàng nhìn đến đây, vội biến đổi thân pháp, đầu dưới chân trên lướt về phía bên kia.

Gã Lam Y Nhân nọ như hình với bóng, Châu Hồng chưa kịp đứng vững thì chuồng lực của gã quét đến trước mặt.

Không ngờ khi chuồng lực của Lam Y Nhân còn cách ngực của Châu Hồng khoảng bảy tấc, bất ngờ thổi một luồng gió lạnh ở sau lưng, gã chỉ kịp hét lên ba tiếng “không xong rồi” thì thân hình đã bay ra ngoài hơn một trượng!

Đám Lam Y Nhân còn lại thấy vậy liền lao về phía Tần Lãm Phong.

Tần Lãm Phong liền dùng một chiêu Đại Địa Chấn Dũng đưa chuồng lên nghênh đón, lần này chàng hạ thủ lưu tình, nên chỉ dùng có bốn thành công lực. Tuy vậy mấy tên Lam Y Nhân kia trúng phải chuồng lực của chàng, cũng bị đứt gân gãy cốt té lăn ra đất kêu la thảm thiết!

Châu Hồng lúc này cũng đã hồi tỉnh lại chỉ kịp nói một tiếng đa tạ, rồi phóng vội về phía Phích Lịch Hải Đường.

Đám Lam Y Nhân bị trúng phải chuồng của Tần Lãm Phong, lớp chết lớp bị thương làm cho Phích Lịch Hải Đường và Châu Hồng cũng nhẹ nhõm phần nào, nhưng bất chợt phía địch nhân có hai bóng xông ra.

Tần Lãm Phong đưa mắt nhìn thì là Hoàng Bào Lão Nhân và Thân Lâu Ma Cơ đang phóng đến phía chàng, bốn người lúc này không dùng phương thức cũ để tấn công mà lại xếp thành hình chữ nhất đối mặt với chàng cả bốn cùng hợp chuồng lực đẩy ra một chuồng.

Chuồng lực của đối phương mềm nhũn bất thường.

Tần Lãm Phong không biết chúng định làm cái gì, vội lách người về phía sau lưng của chúng.

Cả bốn người lại hợp chuồng tấn công chàng.

Chuồng phong ám khí bao phủ đầy trời, phủ chụp thân hình của Tần Lãm Phong.

Tần Lãm Phong thấy vậy lửa giận ngùn ngụt song chuồng giơ lên đẩy ra một chiêu Đảo Hải Di Sơn.

Cuồng phong rít lên, cả trăm mũi độc châm đã bị chuồng lực của chàng đánh rơi lả tả!

Hoàng Bào Lão Nhân thừa cơ hội đó dơ chuồng định quét về phía hông phải của chàng!

Tần Lâm Phong đã tức giận thật sự, vận tám thành công lực, đưa chưởng lên nghênh tiếp:

- “Bùng” Một tiếng!

Hoàng Bào Lão Nhân vai trái bị trúng một chưởng, lặn bắn ra ngoài tám thước đau đớn thấu xương!

Tần Lâm Phong lại thi triển Hồi Thân Bái Liễu, tả chưởng chụp về phía Phương Vân, Phương Lan!

Hoàng Bào Lão Nhân đang muốn bò dậy nhưng Tần Lâm Phong lại xuất thủ nhanh nhẹn tuyệt luân, giương tay chụp lấy Mạch Môn huyết nơi tay trái của lão, rồi bẻ quặt về sau. Hoàng Bào Lão Nhân đau đến nỗi mắt nổ đom đóm, răng cắn chặt môi muốn bật máu lão vội vàng hét lên ra lệnh ngừng tay.

Cục trường lúc này lại tách ra thành hai phe.

Tần Lâm Phong đưa tay chỉ Hoàng Bào Lão Nhân quát lớn:

- Người dám nuốt lời, bây giờ xem người làm được trò trống gì!

Lũ người Ngũ Âm Giáo đang muốn ra tay giải cứu, nhưng thấy Tần Lâm Phong thần thái uy phong凛凛 liệt cũng không dám vọng động!

Hoàng Y Thiểu Nữ, Thần Châu Tam Tuyết cùng các người khác, đưa mắt giám sát theo dõi bọn chúng!

- Hoàng Bào Lão Nhân giao quyết, nếu nghe ta một việc ta tắt xuống tay!

- Bất luận việc gì, bốn tọa cũng chấp nhận, xin thiểu hiệp mau nói!

- Mau đưa ấn phù bốn môn ra!

- Dạ! Dạ!

Hoàng Bào Lão Nhân luôn miệng vâng bởi vì lão biết nếu đối phương không nương tình, chỉ cần một chưởng đánh chết lão, sau đó sẽ tùy tiện mà đoạt ấn.

Vì vậy lão vừa dứt lời thò tay vào trong ngực móc vội ấn phù chưởng môn Thái Cực Phái ra.

Tần Lâm Phong đưa tay tiếp nhận, rồi khế đẩy lão một cái.

Hoàng Bào Lão Nhân bị cái đẩy này, thân hình không vững, té bật ngửa xuống đất, chổng chân lên trời!

Không chỉ Hoàng Y Thiếu Nữ và mọi người phì cười, ngay cả lũ đệ tử Ngũ Âm Giáo cũng không nén được bật cười ha hả!

Tần Lãm Phong bước đến Phích Lịch Hải Đường nói:

- Xin cô nương lấy Huyền Đàn Ấn ra.

Phích Lịch Hải Đường thò tay vào bọc móc ra, đưa về phía chàng.

Tần Lãm Phong đưa tay tiếp lấy, ném lên người Hoàng Bào Lão Nhân rồi nghiêm giọng nói:

- Tại hạ từ trước đến nay không bao giờ ỷ mạnh hiếp yếu, Huyền Đàn Ấn ta trả lại cho người, mong các người sớm bỏ tà giáo, tìm cách thông báo cho giáo chủ các người biết, kêu hấn xuất đầu lộ diện cùng tại hạ quyết đấu sanh tử một lần. Lần sau nếu ta còn gặp các người vẫn chứng nào tật ấy, quyết không dễ bỏ qua như lần này đâu!

Hoàng Bào Lão Nhân cúi đầu câm lặng, mặt đỏ lên như trường bào của lão!

Tần Lãm Phong quay mặt về phía Thân Lôu Ma Cơ nói:

- Tại hạ tự cảm thấy việc làm lúc trước của mình hơi quá đáng, nhân đây tại hạ cũng xin hứa sau này tại hạ sẽ tha cho các vị ba lần khỏi chết, đây là lần thứ nhất. Sau này có thể hóa giải ân oán này hay không, tùy thuộc vào tay của tiền bối, xin tiền bối cân nhắc cho kỹ!

Chàng dứt lời nhìn khắp xung quanh một lượt, bất chợt hét lớn:

- Các người còn chưa mau chạy!

Lũ người Ngũ Âm Giáo bị tiếng hét xé màng tai của chàng làm thất kinh!

Hoàng Bào Lão Nhân bò dậy, bỏ Huyền Đàn Ấn vào trong người, trợn mắt căm hận nhìn Tần Lãm Phong, rồi xuất lãnh lũ đệ tử Ngũ Âm Giáo quay đầu phóng xuống chân núi!

Thân Lôu Ma Cơ dắt tay Phương Vân, Phương Lan, mặt đầy vẻ oán hờn nói:

- Tần Lãm Phong dù người có khéo giữ mạng đến đâu, mối thù này này cũng khó mà giải được, trừ phi người làm cho Phụng nhi sống lại mà thôi, nếu như không, kiếp này ta thề không đội trời chung với người!

Mụ dứt lời điểm nhẹ mặt đất lướt đi, chớp mắt đã mất dạng.

Tần Lãm Phong nhìn theo bóng của ba người mà lắc đầu thở dài!

Đột nhiên chàng nhớ đến vật trong tay của ân sư nhắc chàng nhớ lại những việc đã qua!

Chỉ thấy chàng hai tay run run, khóe mắt rướm lệ kính cần đặt ấn phù lên trên, một tảng đá xanh, rồi quỳ xuống dập đầu ba cái, cất tiếng khóc nói:

- Ân sư... Phong nhi tội thật đáng chết, tung tích của sư muội đến giờ vẫn chưa tìm được, xin ân sư cứ trách phạt đệ tử.

Phong Tăng mắt đỏ hoe, bước đến bên Tần Lãm Phong, nâng chàng dậy nói:

- Phong nhi, ấn phù chưởng môn do ta trao lầm cho ác đồ, nay người đã lấy lại được, việc này không những sư phụ người ở dưới tuổi vàng cũng bớt đi một phần lo lắng, mà ngay cả bá bá đây cũng muôn vàn cảm kích.

- Phong bá bá, nhưng mà sư muội nàng...

- Tung tích của Văn nhi chúng ta cứ nỗ lực tìm kiếm, nóng vội cũng vô ích!

Hoàng Y Thiếu Nữ mắt cũng đầm lệ vội vàng khuyên nhủ Phong ca của nàng.

Tần Lãm Phong sau làn nước mắt lờ mờ, bất chợt phát hiện Phích Lịch Hải Đường đã biến mất, vội hỏi:

- Lâm cô nương đâu?

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ đáp:

- Lâm tử tử đi rồi.

- Đi từ lúc nào?

- Lúc huynh quỳ xuống đất nhắc đến Đường tử tử.

- Hả!

- Tử tử có nói với muội, chuyến này đi phải tìm cho bằng được Đường tử tử.

Tần Lãm Phong thở dài nói:

- Nàng vì Tại hạ mà chịu không ít cực nhọc, chuyến này đi trên thân lại không có Huyền Đàn Ấn làm bùa hộ mạng, Ngũ Âm Giáo hận nàng thấu xương, Tại hạ rất lấy làm lo lắng!

Phong Tăng đột nhiên cầm lấy ấn phù chưởng môn Thái Cực Phái, quay mặt về phía Tần Lãm Phong nghiêm trang nói:

- Phong nhi quỳ xuống!

Tần Lãm Phong vội quỳ xuống, mặt mày thiếu não.

Phong Tăng lúc này lên tiếng:

- Bắt đầu từ hôm nay trở đi, Phong tử ta thay mặt Nhu Kiếm Truy Hồn ra lệnh cho người, người phải lập tức tiếp nhận chuồng môn Thái Cực Phái, trùng hưng Thái Cực Phái, truy sát nghịch đồ Khưu Tuấn Nhân, hy vọng người thực hiện tốt tôn chỉ này!

Tần Lãm Phong dập đầu lạy tạ, đưa tay tiếp lấy ấn phù bỏ vào trong bọc.

Lão Hoá Tử này giờ mới lên tiếng:

- Nhu Kiếm Truy Hồn chỉ có một giọt máu, bây giờ lại không biết lưu lạc nơi đâu, mấy lão già chúng ta, nếu cứ đứng đây mà chờ sung rụng sau này chết xuống tuyền đài khó mà dám nhìn mặt Nhu Kiếm Truy Hồn. Lão Hoá Tử ta đề nghị phải chia nhau đi tìm kiếm, không biết Phong Hoà Thượng và Xã Đạo có ý kiến gì không?

Phong Tăng, Xã Đạo chỉ biết gật đầu, Châu Hồng đi cùng với Bảo Chủ Đồng Không, rồi thì năm người sau khi phân công chia nhau ra mỗi bên đi một hướng, để đi tìm kiếm.

Đợi cho họ đi khuất, Tần Lãm Phong mới nhẹ nhàng lên tiếng:

- Thanh muội, huynh muốn đến Kim Lăng thành để viếng mộ sư phụ... tội nghiệp sư phụ sau khi khuất núi, lại không có người tảo quét mộ!

Hoàng Y Thiều Nữ cướp lời nói:

- Cảnh sắc Giang Nam mỹ lệ mê người muội cũng muốn đến đó từ lâu!

Tần Lãm Phong gật đầu nói:

- Nếu như Thanh muội không ngại hành trình vất vả, vậy chúng ta cùng lên đường!

- o O o -